

Leltár

Kopeczky László

Dideregtem.

A nap még olyan alacsonyan volt, mintha kutyaólból jött volna elő.
A kocsisnak csak annyit mondtam:

— A hideg sem rázhatott volna ki jobban, mint a maga kocsija.

Az öreg nem szólt semmit, lekanyarította lábamról a pokrócot és a lovakra terítette.

— Azt mondja meg legalább, megy-e a kocsi vagy áll. Én úgy érzem, mintha hullámokon ülnék.

— Eleresztheti az ülést — mondta. — Megérkeztünk.

Remegő térdekkel szálltam le. Egyre a hágcsó mellé céloztam a lábammal. Mindjárt előkotortam két aszpirint és a nyelvem hegyére tettem.

— Van egy kis vize?

Kigombolt három kabátot és előhúzott egy üveget.

— Ez is víz, csak áram van benne.

Meghúztam.

A pirulák megakadtak a torkomon, a pálinka az orromon buggyant ki.

Könnyes lett a szemüvegem.

— Nem gurgulázni kell ezzel. Be kell dönteni. Így.

Az üveget bedobta a szerszámosládájába, melybe még tíz-húsz üres várta a feltámadást.

— Hol találom meg a raktárnokot?

— Bent a raktárban, a búzaszemeket rakja egymásra, hogy meg lehessen számolni.

Lebotorkáltam a raktárhoz a fák derekához kapkodva, hogy bele ne leppenjek egyik-másik pocsolyába.

De a raktárajtón keresztül volt a vas és a lakat rajta.

Nekidültem háttal az ajtónak. Behúztam a fejem vállaim közé, hogy gondolkozzam, mit csinálhatnék. De nem jutott eszembe semmi, csak megint az, hogy fáj a fejem.

Elővettem egy kis dobozt és megszámloltam, hány aszpirin van még benne. Egyet bekaptam.

Legokosabb lenne — töprengtem — szememet bekötni fekete kendővel, mert már jön fel a nap, s egyre többet kell szemem elé kapkodnom a kezem. Ha lehetne, mindkét szemembe hat-hat aszpirint gyömöszölnék.

Odajött két fekete kutya és leült velem szembe.

Megindultam a raktárnok lakása felé.

Ágyban feküdt. Csizmája a széken, ruhája a földön.

— Keljen fel, ember. Tudja, hogy máma leltározunk!

Most ismert meg.

— Tudom — mondta és két kezére támaszkodva fel akart ülni, de viszszadőlt.

— A... zsákokkal kezdjük, mert ha megkezdődik a munka, lesz belőle... mindenhol.

Az utolsó szavakat már alig hallottam.

— Ember, mi van magával? — Beljebb léptem az ajtóból, mert a huzat már hasat fújta a függönybe.

— Fáj a fejem — mondta olyan hangon, mint egy kisgyermek.

Kitettem két aszpirint az asztalra.

— Szeretném ma délelőtt a sok apróságot elintézni, villákat, vakarókat, lekvárt, petróleumot... Holnap pedig leköbözünk a szemesárut.

Öntöttem neki egy pohár vizet és letettem az aszpirin mellé.

— Mindjárt felkelek...

Visszamentem a raktárhoz. A kutyák megint jöttek utánam. Még egy szamár is előkerült.

Leültem a lépcsőre. A kutyák is leültek. A szamár le-föl járt.

Kibontottam egy új doboz aszpirint, de elhatároztam, hogy nem veszek be, csak egy óra múlva egyet. Most egy felet.

Juliska jött és hozta a kulcsokat.

— Péter mindjárt jön.

Juliska arca fehér volt, szinte éreztem, hogy fáj tőle a szemem.

A buzarakás mellett a padlón egy döglött kismadár feküdt.

Végigmentem a kapák és ásók sorfala közt, mintha díszszemlét tartanék. Leakasztottam a viharlámpák függőkartonját és ellenőriztem az összeadást.

— Mi baja Péternek? — kiáltottam a sarokból az ajtó felé.

— Megütötték!

Belezavarodtam a számlálásba. Meglepve kaptam fel a fejem.

— Te sírsz? — kiáltottam.

Nagy ívben megkerültem a döglött madarat, odamentem az ajtóhoz és a legszigorúbb hangomon mondtam:

— Én nem bánom, hogy munkaidő után mit csinál, de megtiltom, hogy verekedjék. Egyszer még valami komolyabb baja esik, s akkor ki felel neked a raktárért! — Majd amikor láttam, hogy csak sír hangtalan, enyhébben hozzátettem: — Ne félj, adtam neki két aszpirint, egy-kettőre talpraáll.

Behunytam a szemem és a falhoz támaszkodtam.

— A kapákból hiányzik három-négy — morogtam.

De Juliska már nem volt ott.

Megint átvergődtem a sáron a raktárnokhoz.

— Nem győzöm már várni — kiáltottam be az ablakon. — Nem megyek be, csupa sár a cipőm.

Elővettem a leltáriveket és kínomban lapozgatni kezdtem.

Acs József
illusztrációja

— Hiányzik három-négy kapa — szoltam be újra.

Akkor az ablakban megjelent az anyja.

— Jöjjön be, az istenre kérem! — remegett a függöny egyik kezében.

— Nem felel! — másik kezétől, éreztem, reszket az egész ház.

Az első, amit megpillantottam, hogy nem vette be az aszpirint.

Rögtön láttam, hogy nem él. Meg se mertem fogni a kezét. És akkor a hajában észrevettem a hosszú véres csikot.

Az öregasszony egyenesen a szemembe nézett. Minden erőmet összeszedtem, hogy hazudjak valamit.

— Meghalt? — kérdezte.

— Meg — hebegtem.

Kiszaladt az ajtóba, s mintha segítségért sikoltana:

— A Péter... — kitért belőle a zokogás. Zokogott, ahogy csak egy öregasszony zokogni tud.

Beleizzadtam.

Két aszpirint dobtam a számba és lenyeltem szárazon.

Juliska futott az udvaron keresztül.

Az öregasszony elhallgatott, csak állt fenyegetőn. Juliska megtorpant. Akkor tudtam meg, hogy egy másodpercben ezer ezredmásodperc van.

Az öregasszony becsapta az ajtót. Éreztem, hogy száz lakatot tesz rá. Nekem pedig olyan hangon, amely elég lett volna ahhoz, hogy mindnyájan felébredjünk, olyan hangon, melynek a mai naphoz semmi köze sem volt, nyugodtan, remegés nélkül magyarázni kezdett.

— Ez sohasem szerette Pétert. Csak azért kellett neki, mert valaki volt. Raktárnok volt!

Felszedegette a ruhát a földről és a székre rakosgatta. Én meg a csizmát tettem a székről a földre.

— Most is miatta verekedett.

Nagyot sóhajtottam.

— Nem leltározunk máma.

— Nem — mondta mély belenyugvással, majd hirtelen felzokogott.

— Juliska zárja be a raktárt és vegye magához a kulcsokat...

S ekkor egy pillanat alatt megéreztem, hogy baj van.

Nem éreztem. Tudtam.

Kiejtettem a kezemből a leltáríveket. Nem ejtettem. Eldobtam. Szaladtam a raktár felé. Most már nem válogattam az utat. Egyenesen a csávázószerekhez, a halálfejes kisflaskókhoz, a sűrű feketelevű nagy mérgekhez.

Ahogy futottam eszeveszetten, még láttam, hogy a búza mellett még egy kismadár fekszik.

Leszálltam a kocsiról és mellette mentem. Nem tudtam elviselni, ahogy rázott. Nem volt több aszpirinem.

Éreztem, hogy a szívem nyomja valami.

Megtapogattam.

A raktárkulcs.

